

Čís. 7381.

Byla-li žaloba zamítnuta, nemá žalobce nárok na náhradu nákladů zajišťovací exekuce, vzniklých až do jejího zrušení, třebaž mu byly již přisouzeny. O útratách, jež byly vyvolány bezúspěšným návrhem dlužníka na zrušení zajišťovací exekuce, platí obdobně předpis § 48 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 4. října 1927, R I 831/27.)

K zajištění pohledávky 22.000 lir byla povolena žalobci zajišťovací exekuce pod čís. E VI 4134/26. Exekuční soud usnesením ze dne 28. prosince 1926 zamítl návrh povinné strany na částečné zrušení exekuce ohledně položky 7 a zrušil exekuci povolenou obchodním soudem ze dne 11. října 1926 ohledně položek 1, 2, 4, 6, 15, 21, 25 a 35 zájemního protokolu. Současně vyřkl exekuční soud, že povinná strana má nahraditi vymáhající straně na útratách Kč 513-60, poněvadž vymáhající věřitel se mohl domnívati, že není zde důvodu zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 a § 251 čís. 1 ex. ř. Proti tomuto usnesení exekučního soudu ze dne 28. prosince 1926 podala vymáhající strana rekurs a rekursní soud usnesením ze dne 18. ledna 1927 stížnosti vymáhající strany vyhověl, stížnost dlužníkovu zamítl a odsoudil povinnou stranu k náhradě 354 Kč 96 h útrat stížnosti. Usnesení to stalo se právoplatným. Rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1927 byla žaloba o 22.000 lir zamítnuta. Exekuci k vydobytí útrat 868 Kč 56 h (z usnesení ze dne 28. prosince 1926 a 18. ledna 1927) soud první stolice povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Exekuční návrh, jemuž bylo prvním soudem vyhověno, směřuje k vydobytí útrat, jichž zaplacení bylo povinnému uloženo usnesením exekučního soudu ze dne 28. prosince 1926 a usnesením rekursního soudu ze dne 18. ledna 1927. Rekursní soud zamítl návrh, maje za to, že tyto útratové pohledávky jsou toliko příslušenstvím pohledávky vymáhajícího věřitele 22.000 lir, která však byla vymáhajícímu věřiteli rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1927 oduznána, důsledkem čehož byla zrušena exekuce zajišťovací vedená na základě směnečného platebního příkazu, takže byl tím zároveň oduznán nárok na příslušenství této pohledávky. Názor rekursního soudu není správný. Jisto jest, že kdyby útraty, k jichž vydobytí směřuje exekuční návrh, byly útratami zajišťovací exekuce, neměl by vymáhající věřitel po právoplatném zrušení exekučního titulu podle § 75 ex. ř. nárok na náhradu exekučních nákladů, vzniklých až do zrušení exekuce, třeba že mu byly již přisouzeny. Zde však jde o útraty ze samostatného řízení, jež bylo vyvoláno návrhem povinného, který nebyl uznán důvodným. Nejde o útraty exekuční, nýbrž o útraty tohoto zvláštního řízení, takže nejsou příslušenstvím oduznané

směnečné pohledávky a nesdílí její osud. Nemůže proto dlužník poukazovati ani na poslední odstavec § 376 ex. ř., ježto nejde o útraty, jež vznikly provedením nebo výkonem exekuce k zajištění. Též v takovém případě platí obdobně to, co ustanovuje § 48 c. ř. s. o nákladech způsobených straně zaviněním odpůrcovým v případech, jež nastaly a byly vyřízeny za řízení sporného.

Čís. 7382.

Nepodání žaloby podle §§ 232, 233 ex. ř. nebrání tomu, by ten, kdo podal odpor při rozvrhovém roku proti příkázání pohledávky a byl s ním poukázán na pořad práva, neuplatňoval své právo pořadem právním, třeba i po provedení rozvrhového usnesení, jehož výkon arci nebude přerušen podáním takovéto žaloby. Nenabylo-li rozvrhové usnesení dosud právní moci, jest jediné přípustnou žaloba určovací.

Hypotekárním věřitelům přísluší zástavní právo na pojištěném penízi, jehož nebylo použito ku znovuzřízení vyhořelé budovy, leč že by tu byly podmínky § 290 čís. 2 ex. ř.

Nejde o přisouzení něčeho jiného, nýbrž o přisouzení méně, nebylo-li vyhověno úplná žalobní žádosti, by žalovaný byl uznán povinným, peníz vyplacený mu pojišťovnou sčítovati na svou hypotekární pohledávku, nýbrž byla-li požadovaná povinnost obmezena pouze na peníz, se kterým vyjde žalobce při rozvrhu podstaty docílené dražbou nemovitosti na prázdno ohledně své pohledávky, jež nepřesahovala peníz vyplacený pojišťovnou žalovanému.

(Rozh. ze dne 4. října 1927, Rv I 1513/26.)

Mlýn patřící firmě František K. dne 2. června 1923 vyhořel, dne 23. listopadu 1923 povoleno bylo firmě vyrovnání, 6. března 1924 vyhlášen byl na její jmění úpadek, který dosud není skončen a dne 24. října 1924 prodán byl mlýn v exekuční dražbě a vydražila jej žalovaná spořitelna za 200.000 Kč. Při rozvrhovém roku vznesl proti příkázání pohledávky spořitelny 120.000 Kč s přísl. žalobce (následující knihovní věřitel) odpor z důvodu, že shořelý mlýn byl pojištěn, žalované spořitelně byla z pojišťovací náhrady vyplacena částka 100.000 Kč na směnečnou pohledávku. Žalobce byl s odporem odkázán na pořad práva, avšak ve lhůtě exekučním soudem určené žaloby nepodal. Rozvrhové usnesení ohledně výtěžku za prodaný mlýn bylo vydáno 26. června 1925 a po jeho zrušení soudem rekursním podruhé 18. února 1926, kteréžto však v moc práva ještě nevešlo, neboť i proti tomuto druhému usnesení rozvrhovému jest podán recurs. Podle tohoto usnesení rozvrhového obdržela žalovaná spořitelna jakožto knihovní věřitelka v prvním pořadí 124.000 Kč, čímž celá knihovní pohledávka byla zaplacená, kdežto žalobce jakožto věřitel knihovní v druhém pořadí dostal příkázáno pouze 26.481 Kč 05 h na svou celkovou pohledávku 88.216 Kč 77 h, takže s 61.735 Kč 72 h vyšel na prázdno. Pojistka byla vinkulována pro všeobecnou zá-